

[Poul Schlüter.]

ejendom. Hvad betyder det? Det betyder f. eks., at folk, der har egen bolig, kommer til at betale en særlig flytteskat, som ikke gælder for andre. Og nu kommer så forliget med SF, der lægger moms på alt nyt boligbyggeri. Dertil kommer altså den højere lejeværdi, som formentlig vedtages i morgen. Den vil jeg gerne opholde mig lidt ved.

Hvad betyder det i tal? Er det noget, der er værd at nævne? Ja, jeg synes det. Jeg bliver nødt til at nævne nogle eksempler, og jeg bygger på det talmateriale, som har været til rådighed under udvalgsforhandlingerne. For at betale den ekstraskat, regeringens forslag om højere lejeværdi medfører, skal man afhængig af sin skatteprocent — den kan jo være lidt højere eller lidt lavere — betale betydelige ekstrabeløb i fremtiden. Hvis vi tager parcelhusejere med marginalskatteprocenter på 55 — det er i hvert fald ikke for højt for de fleste — betyder regeringsforslaget, at hvis man ved 15. alm. vurdering, som nu pågår, får sin ejendom vurderet til 300.000 kr., skal man til næste år tjene 5.500 kr. mere for at være stillet økonomisk som i år. Med et hus vurderet til 400.000 kr. skal man tjene 7.333 kr. mere. Er det et hus vurderet til 500.000 kr. — og det er ikke usædvanligt ved 15. alm. vurdering, at man kommer derop for almindelige huse i hovedstadsområdet — skal man tjene 9.167 kr. mere. Hvis man har en marginalskatteprocent på 66 — det er der mange der har — er det henholdsvis 9.000 kr., 12.000 kr. og 15.000 kr., man skal tjene mere for at være stillet som hidtil. Nu spørger jeg regeringen: hvad er regeringens råd til lønmodtagere, som har et fast indkomstniveau, som sidder i en stilling og bliver siddende i den stilling, hvor de alene til næste år får deres indkomst forøget med den procent, vi i gennemsnit her i landet går frem? Hvad skal de folk gøre? Hvordan skal han, der har huset, der vurderes til 300.000 kr., skaffe 5.500 kr. ekstra? Hvordan skal han med huset til de 400.000 kr. skaffe 7.333 kr. ekstra? Det kan han jo ikke.

Dette er en særbehandling i ugunstig retning for parcelhuset, som overhovedet ikke svarer til de lejeforhøjelser, der er planlagt for etageboligen. Det er derfor, regeringens kurs efter min opfattelse er fuldstændig urimelig over for parcelhuset. Det er en poli-

tik, som er uacceptabel, især for folk, der har faste indkomster, som lønmodtagerne har det.

Jeg vil også gerne gøre en enkelt bemærkning om hr. Orla Møllers betragtning om økonomisk demokrati. Hr. Orla Møller sagde, at det konservative folkeparti indtog det standpunkt ikke at ville drøfte økonomisk demokrati, og det fandt hr. Orla Møller var forkert. Jeg forstod, at tankegangen var den, at vi måtte regne med, at ØD får vi på den ene eller den anden måde, og så burde vi bidrage til, at der ligesom blev tale om et lidt mindre smerteligt arrangement end det oprindelige regeringsoplæg. Det vil jeg gerne svare på. Det konservative folkeparti er ikke fristet til blot at rette lidt kommaer og andre småting i regeringsoplægget, og det har følgende begrundelse: vi mener, at regeringsoplægget om ØD hviler på en fuldstændig forkert ideologi. Forskellen på, om produktionsmidlerne her i landet til sidst ejes eller domineres af en stor kollektiv, anonym fond, eller om ejendomsretten til produktionsmidlerne som i en række lande direkte tilhører staten, er millimetertynd. Det tror jeg også er årsagen til, at den danske befolkning ikke kan lide regeringens idé om ØD. For når det kommer til stykket, ved folk godt her i landet, at grundlaget for den nuværende velstand er den struktur, vi har omkring erhvervsliv og ejendomsret.

At vi så er nogle stykker — nok de fleste af os her i salen — som gerne vil finde en lang række praktiske former, der kan føre til det slutresultat, at der bliver flere og flere, som har anpart i ejendomsretten, er en anden sag. Men det er ikke noget, man skal gøre efter en én gang for alle vedtaget tvangsrecept. Det er noget, som kræver et helt andet udgangspunkt end det, regeringen har valgt sig.

Hvis regeringen ikke selv vil tilbyde et nyt udgangspunkt, vil vi fremskaffe det. Det kan vi på én måde, og det står vi fast på. Vi forlanger, hvis regeringen gennemtrumfer sine forslag i næste folketingsamling, som vi allerede har sagt det i denne samling, en folkeafstemning, så vi kan få en klar afgørelse på den sag.

Poul Hartling: Det forekommer mig, at økonomi- og budgetministeren slap lidt for